

Hvis det ikke er sådan, vil jeg gerne have ministeren til at komme herop og læse ud fra bemærkningerne, at det ikke er rigtigt, det, jeg siger.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg er glad for, at ministeren også sætter pris på det saglige. Derfor vil jeg bede om, når det handler om miljøorganisationernes særstilling, når det gælder om at få klageret, at vi så husker på, at der findes ideologiske miljøorganisationer, der ikke har det saglige som grundlag. Derfor undrer det mig, at de skal have en særstilling frem for nogle erhvervsorganisationer, som trods alt har en faglig indgang. Og jeg vil bare bede ministeren om at huske det fremover.

(Kort bemærkning).

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg tror, der er en misforståelse – det er kun til fru Helga Moos, og jeg skal ikke bidrage længere til den almindelige debat, men jeg tror, det er en misforståelse, som også fru Henriette Kjær gjorde sig skyldig i: Altså i udtrykket brugerne ligger der naturligvis, at erhvervsorganisationerne har mulighed for at klage og gå ind i den konkrete behandling. Så der er taget højde for den situation.

Men alt det vil vi meget gerne belyse under udvalgsarbejdet. Og selvfølgelig er der ideologiske miljøorganisationer. Disse miljøorganisationer har i øvrigt lavet et fremragende stykke arbejde i forbindelse med udformningen af selve Århuskonventionen. Det er første gang, der er lavet en FN-konvention, hvor ngo'er har fået lov at sidde med ved forhandlingsbordet og lave konventionen, som jo er en enestående ting.

Der er altså betydelig sagkundskab i disse organisationer, som man kan have glæde af, samtidig med at man naturligvis skal være opmærksom på deres ofte snævre tilgang til problemerne. Det, jeg i det hele taget synes der er så behageligt ved at arbejde med miljø, er, at selv om der kan være særinteresser, er der også en betydelig saglighed, hvad enten vi taler om erhverv, vi taler om forskere, vi taler om internationale eksperter, eller vi taler om ngo'er. Der er en betydelig ekspertise. Ja, selv ude hos den enkelte borger er der en betydelig ekspertise, også teknisk ekspertise, som man kan have glæde af.

Jeg tror, vi får bedre beslutninger, når vi giver os den fornødne tid til at høre borgerne og inddrage dem. Og det er faktisk hele det synspunkt, der ligger bag Århuskonventionen og det her forslag.

Som sagt håber jeg på et godt og sagligt udvalgsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 55:

Forslag til folketingsbeslutning om regelforklaring gennem overførelse af landzonekompetencen til kommunerne.

Af Hans Christian Schmidt (V), Henriette Kjær (KF), Svend Aage Fauerholdt (DF) og Thorkild B. Fransgaard (FRI) m.fl.
(Fremsat 3/12 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det er, tror jeg, sjette gang, vi behandler det her forslag i Folketinget, og alle ved, at jeg har forklærlighed for genbrug og derfor principielt ikke kan ytre mig kritisk over, at partier genbruger enslydende forslag samling efter samling, år efter år i det samme Folketing. Det er udtryk for en vedholdenhed, en udholdenhed osv., som jeg ikke skal sige noget kritisk om.

Regeringen er fortsat ikke enig i forslaget. Vi mener, at den zonetovsadministration, vi har i øjeblikket, fungerer godt. Vi mener, at den bliver administreret smidigt og fornuftigt, og at der er betydelige muligheder for, at de kommu-

ner, der ønsker at overtage planlægningskompetencen, f.eks. i landsbyerne, i landzonerne, kan gøre dette. Så regeringen har ikke ændret holdning til dette forslag.

Lise Hækkerup (S):

Da mit partis ordfører på beslutningsforslaget ikke er til stede, er jeg blevet bedt om at holde ordførertalen:

Vi har i dag en række beslutningsforslag, som i den grad er gengangere. Vi må snart bede om, at disse forslag også hvert år får det samme nummer. I år hedder det nr. B 55, sidste år var det nr. B 54, og rækkefølgen i de næste tre genfremsatte forslag er ændret, men ellers er der intet nyt under solen.

Det er sjette gang, som ministeren også sagde, Folketinget behandler et forslag om overførelse af landzonekompetencen til kommunerne.

Socialdemokratiet har ikke ændret holdning siden sidste behandling for godt et år siden. Vi mener fortsat, at den nuværende ordning bedst beskytter det åbne land.

Jeg vil derfor først og fremmest henvise til min ordførertale i folketingsåret 1998-99 og blot repetere vore hovedargumenter:

Socialdemokratiet fastholder sin hidtidige holdning, at amterne skal varetage opgaven. Vores hovedargumenter er, at man sikrer en sammenhæng til øvrige amtskommunale opgaver, navnlig naturbeskyttelsesområdet, at amtskommunerne dækker et større geografisk område med et stort sagsantal og derfor bedre kan sikre en ensartet praksis i landzonesager, og at amtskommunerne har bedre muligheder for at fastholde naturhensyn, også over for de lokale hensyn.

Vores slutkonklusion, at Socialdemokratiet ikke støtter beslutningsforslaget, gælder altså også i år.

Henriette Kjær (KF):

Sidste gang vi behandlede det her forslag, var jeg meget optimistisk med hensyn til at få det gennemført. Det var jeg, fordi Opgavekommissionen anbefalede, at en del af landzonekompetencen netop skulle overføres til kommunerne, men denne anbefaling har ministeren desværre ikke fulgt, og det ærgrer mig, fordi vi er imod den unødvendige dobbeltadministration, der finder sted nu, hvor både kommuner og amter skal tage stilling til og vurdere samme sag. Vi ønsker, at beslutninger af den her karakter skal træffes af dem, der er tættest på. Det er og bli-

ver folk i lokalområderne, der daglig må leve med og se på resultatet af de beslutninger, der træffes, og det får mig til at stole på, at også de vil træffe nogle saglige og holdbare afgørelser.

Men ud over, at jeg mener, det er urimeligt at centralisere afgørelser af den her type, så støder det mig også, at vi i så udstrakt grad benytter os af dobbeltadministration. Når vi snakker om, hvor vi skal skære i den offentlige sektor, hvis der virkelig skal spares nogle penge, så er det her jo et af de steder, hvor man rigeligt kunne gøre det, uden at det ville gå ud over nogen. Det ville ikke forringe servicen, vi skulle ikke ind i den sociale sektor eller i sygehusektoren. Det her er en overbureauokratisering i den offentlige sektor, som vi bør undgå.

Der er jo ikke nogen grund til, at ansatte i amterne skal bruge tid og kræfter på et stykke arbejde, der kan løses lige så godt i det kommunale led og også bliver løst i det kommunale led, og jeg tror ikke, at ministeren behøver at være nervøs for, at landskabet vil blive plastret til med underlige bygninger.

Når kommunerne får det endelige ansvar, er det bestemt mit indtryk, at de vil gøre sig meget umage med at sikre en fornuftig udvikling. Det er jo dem, der skal stå ansigt til ansigt med kommunens borgere, når beslutningen er truffet. Det berger efter min mening for kvalitet.

Vi støtter forslaget.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Knud Erik Hansen som ordfører, da der ingen korte bemærkninger er.

Knud Erik Hansen (SF):

Uanset det er sjette gang, at dette forslag bliver behandlet, ser vi det som lidt af en snydecocktail af argumenter, vi bliver præsenteret for. Det er åbenbart ikke blevet forbedret gennem tiden, men jeg vil da forudsætte, at forslagsstillerne tror på argumenterne.

Det hedder i bemærkningerne til forslaget, at folk, der bor på landet, har kærlighed til naturen, kender det, og at de derfor er bedst til at varetage beslutninger om det åbne land. Det er nærhed til beslutninger og skulle være rigtig selvforvaltning, hvis man tog det i ordets rette betydning. Det hedder også, at hvis man giver opgaven til kommunen, ja, så undgår vi dobbeltadministration.

I SF kan vi også godt lide en effektiv administration, men for os at se bliver den ikke i det her tilfælde mere enkel ved at overlade det til

kommunerne. Det betyder blot, at amtet så må blive høringsinstans, og så er vi lige vidt, måske endda værre stillet, for skulle man fortsat tage amtets opgave alvorligt, og det går jeg ud fra man skal, ja, så må det vel indebære, at man også i nogle tilfælde faktisk giver amtet en standsningsret i nogle sager, og så bliver det ikke lettere.

I SF kan vi også godt lide selvforvaltning, det vil sige, at vi godt kan lide at lægge beslutninger tæt på borgerne. Men vi ved også, at der er opgaver, der bør lægges på et højere niveau, fordi der er nogle opgaver, der skal have en sammenhæng i opgaveløsningen, og fordi vi ved, at der er økonomiske interesser, og at de nogle gange har lettere ved at vinde over samfundsmæssige interesser, hvis de placeres på et lavere niveau. Det er i sidste ende det, det drejer sig om.

Vi vil gerne sikre det åbne land mod en byudvikling, og vi vil gerne sikre, at vi ikke får en spredning af byfunktioner i det åbne land. Jeg synes, vi har de erfaringer med kommunerne, at hvis vi overlader det til kommunerne, så vil vi i langt højere grad få en byspredning i det åbne land. Hvis vi ser på de sager, der kommer i Naturklagenævnet, jamen så er den generelle tendens, at kommunerne er positive over for at åbne for byfunktioner, og amterne er negative.

Tager man så konsekvensen af forslaget, så vil jeg egentlig godt høre, hvad forslagsstillerne egentlig mener om amtets funktioner, for hvis vi skulle lave en virkelig administration, ja, så skulle vi faktisk tage nogle af amtets naturbeskyttelsesfunktioner, nogle af amtets vandledningsfunktioner væk fra amtet. Så kunne vi få en effektiv administration i kommunerne, men så er vi virkelig ude på en glidebane med nogle væsentlige samfundsmæssige interesser.

Vi kan derfor ikke støtte forslaget, og vi vil stemme imod, fordi vi synes, at det er den bedste måde at sikre en effektiv administration på og sikre, at vi fortsat i Danmark også kan have nogle bymæssige aktiviteter, som er sikret byområderne, og have en beskyttelse af det åbne land til landbrugsformål, rekreative formål eller landindvinding. Det er en stor kvalitet, at vi kan beskytte det åbne land, og den skal vi ikke give fra os.

Svend Aage Fauverholdt (DF):

Lad os gennem dette forslag give kommunerne et løft. Det er vi helt klart med på i Dansk Folkeparti. Landzonekompetencens overflyt-

ning fra amterne til kommunerne vil helt klart være en fordel og give en meget hurtigere sagsbehandling.

Amterne og regionplanen vil jo stadig væk være der med en henvisning til forskellige funktioner, men i mange sager bliver man fri for den dobbelte administration, der finder sted i dag.

Kommunalbestyrelsesmedlemmer over hele landet vil få en ny funktion, være endnu mere involveret i deres egne kommuners udvikling.

I dag, hvor det er amterne, der træffer den endelige afgørelse, er der megen dobbeltadministration. En zonesag skal både behandles i kommunen og i amtet. Det vil sige, at kommunens tekniske forvaltning først skal ud for at besigtige området og derefter forelægge sagen for kommunens tekniske udvalg. Herefter skal sagen sendes videre til amtsrådet, som så laver nøjagtig det samme arbejde. Det er dyr dobbeltadministration, og også derfor bør landzonekompetencen ligge hos kommunerne.

Dansk Folkeparti prioriterer beslutningsforslag nr. B 55 meget højt og håber på de forskellige partiers tilslutning til forslaget vedtagelse.

Ebbe Kalnæs (CD):

Det er ganske rigtigt, at dette forslag ikke er nyt, og der bliver vel heller ikke ved denne her lejlighed sagt så meget nyt, men det skal nu ikke hindre, at der er nogle ting, som jeg mener er vigtige at gentage.

Vi er enige i, at der er masser af dobbeltadministration. Jeg har gentagne gange sagt, at den måde, vi styrer vores planlovgivning og en række andre ting på, har et alvorligt demokratisk underskud. Et alvorligt demokratisk underskud har den, fordi lovene ofte er det, man kunne kalde selvkørende, selvkørende i den allerbedste forstand, forstået på den måde, at selv om man sidder ude i kommunen, har teknisk forvaltning inde, har lokalpolitikere med og kigger på selv småsager, så skal de den der nye tur, som også er nævnt, i amtet. Men problemet er jo, at hvis en sag er behandlet klodset, hvis en sag er behandlet med stor mangel på fleksibilitet, og man henvender sig til amtet, måske endda til en direktør i amtet for det her område, så kan man opleve et dybt, dybt suk: Hvorfor spørger du om det? Og så kan man forklare en gang til, at man synes godt, at de, når man kigger på lovgivningen, kunne have været en smule mere fleksible og have fået de her ting til at fungere. Så er svaret – jeg har prøvet det et par

gange – at sådan noget blander vores politikere sig aldrig i. »Sådan noget blander vores politikere sig aldrig i.«

Det, der er det afgørende, er, at når et amt sidder med en halv million mennesker og laver sine regionplaner og måden at styre på så detaljeret, så bliver der ikke nogen reel behandling af sagen, men kun en administrativ behandling, og en administrativ behandling med holdninger, lige så vel som hvis man var politiker. Og det er en del af problemet.

Jeg har aldrig appelleret i de her sager til en eller anden form for – uden at Venstre skal blive alt for sur, for det er ikke dem, jeg specielt tænker på – klondikeliberalisme, altså at vi bare kan tordne derudad. Vi har været enige i kystsikringen. Vi har været enige om de 300 m, som blev løst noget op i forhold til de 100 meter. Vi er enige i, at vi skal sikre det åbne land osv. Men det er altså urimeligt, at vi skal have den dobbelte administration og den behandling ned i de detaljer, som vi her har.

Jeg vil gerne sige til Enhedslisten – jeg tror, vi har drøftet det før – at det er uforståeligt for mig, at selv det at udnytte overflødige landbrugsbygninger, altså have mulighed for at sælge blomster, lidt grønsager og andet og lave småbutikker ude i det åbne land, hvor man har nogle overflødige bygninger, kan være ganske kompliceret og næsten umuligt.

Jeg kan ikke forestille mig, at Enhedslisten ikke er lidt bekymret over den mangel på demokrati, der er i den her lovgivning, at det bliver ordnet administrativt på et plan, hvor man ikke engang har kigget på det og kigget på bygningerne, før man tager stilling. Det synes jeg er ærgerligt. Jeg håber, at hr. Søren Kolstrup vil berøre det emne, om ikke man synes, der er et demokratisk underskud i vores planlovgivning på den måde, den administreres på.

Vi er enige i det her forslag, som vi var sidst. Sidst var vi endda medforslagsstillere. Det er vi ikke denne gang. Det ligger der ikke noget specielt i, vil jeg gerne sige, men vi er som sagt enige og vil stadig væk arbejde i den retning, at der bliver en større fleksibilitet og en højere grad af demokrati i denne proces.

Vibeke Peschardt (RV):

I en sag som denne er der jo rigelig lejlighed til at gentage sig selv for det, man sagde sidste år, og sidste år sagde jeg det samme, som jeg sagde forrige år: Det vil blive en ruin for det åbne land, hvis man her giver kommunerne, specielt

små primærkommuner, tilladelse til at administrere.

Der er jo en god grund til, at amterne nu har administreret det her i 30 år og faktisk har gjort det godt. Et amt kigger jo ved administration af lovgivningen her på hele amtet, og meningen med at lægge administrationen af det åbne land ud i større bidder er selvfølgelig, at man så får en sammenhængende og ikke en tilfældig administration, alt efter om det nu er den ene eller den anden eller den tredje af de mange kommuner, der ligger i et amt, der skal ind i de her sager.

Derfor synes vi i Det Radikale Venstre, at det er helt rigtigt, at landzonekompetencen ligger i amterne, og det overrasker mig at høre, at amtskommunerne i Opgavekommissionen skulle være gået ind for den her løsning. Det vil jeg kigge på.

Jeg vil slutte med at sige det, som jeg sagde sidste år: Det vil være den rene ruin for det åbne land, hvis de små kommuner fik lov til at administrere det her. Det synes jeg ikke de skal have lov til.

Søren Kolstrup (EL):

Enhedslisten kan ikke støtte det fremsatte forslag. Det kunne vi ikke sidste gang, det blev fremsat, og det kan vi stadig væk ikke.

Der er to grunde til det: Den ene er, at vi mener, som det er blevet nævnt af andre ordførere, at skal man have en ensartet praksis på et større område, så er amtet en rimelig forvalter deraf.

Den anden er, at man begrundet fremsættelsen med, at folk jo har kærlighed til naturen, og at de, der er tættest på, også ved, hvor skoen trykker. Det er ganske rigtigt, at der er nogle lokale folk, der kan have kærlighed til naturen, men samtidig ved vi også, at folk lader sig lede af økonomiske interesser, og det kunne jo være, at det tog lidt mere overhånd, end godt var.

Derfor skal vi stadig væk plædere for, at amtet er en naturlig forvaltningsenhed i det her spørgsmål.

Ole M. Nielsen (KRF):

Det her er meget enkelt for Kristeligt Folkeparti: Vi kan desværre ikke støtte det beslutningsforslag her.

Det er ikke, fordi vi altid har været tilfredse med den måde, amterne har forvaltet den sag her på. Vi synes, at de ofte er for restriktive og for besværlige i deres administration og deres bureaukrati omkring tingene, men vi tør altså

heller ikke lægge kompetencen over landzonerne ud til kommunerne. Det bliver for individuelt, for forskelligt. Vi ved, at flertallene måske dannes lidt for tilfældigt i kommunerne, og de vil nemt komme til at ligge og konkurrere med hinanden om, hvem der kan være mest fleksibel på det her område osv. Så det kan vi ikke støtte.

Derimod vil vi gerne være med til at åbne for mulighederne i det åbne land, og det er så det, vi kommer til i de næste tre beslutningsforslag, som vi behandler sammen. Det er en anden sag for os.

Thorkild B. Fransaard (FRI):

Forslaget om, at landzonekompetencen overføres til kommunerne, er et godt forslag. Det har været fremsat flere gange, men det bliver det ikke dårligere af, tværtimod.

Vi i Frihed 2000 vil selvfølgelig støtte det her forslag.

Ethvert medlem af dette høje Ting, som tidligere har været eller fortsat er medlem af en kommunalbestyrelse i en landkommune, ved, hvor stor en dobbeltadministration det er, at landzonekompetencen ligger hos amterne. Der er kun én ting, man kan sige om det, og det er, at det giver dobbeltadministration, for i langt, langt de fleste tilfælde er det sådan, at amtet følger den indstilling, der ligger fra kommunen, og heldigvis for det, for ellers var det umuligt at få noget igennem ude i landdistrikterne.

Hvorfor skal man så opretholde den dobbeltadministration? Ja, det er et spørgsmål, der stilles den ene gang efter den anden både af os, der sidder i kommunalbestyrelserne, og af de mennesker, der venter på at få lov til nogle ting. Og det eneste svar, man kan give, er, at det drejer sig om politisk ideologi: Man vil opretholde så megen administration, så meget bureaukrati, som muligt. Det er faktisk det eneste svar, man kan give, og det kan da ikke være rigtigt, at det bare er på grund af det, man vil opretholde den dobbeltadministration.

I de enkelte tilfælde, hvor amtet går imod anbefalingen fra kommunen, står både kommunalbestyrelsen, de mennesker, der er berørt, og alle de, der søger om noget, altid uforstående over for det. Derfor ville det være rigtigt – og jeg synes, vi skulle se bort fra den politiske ideologi – at lade landzonekompetencen komme tilbage til kommunerne, for der er ingen fornuft i det modsatte.

Jeg har siddet i en kommunalbestyrelse i en landkommune i mange år, og jeg har også væ-

ret formand for det tekniske udvalg i en periode, og det var præcis i den periode, hvor der for nogle kommuner under frikommuneprojektet var mulighed for at få lov til at få landzonekompetencen tilbage til kommunen, og det fik vi.

Det var selvfølgelig en kæmpelettelse for medlemmerne af det tekniske udvalg, men også for hele administrationen, dem, der skulle sørge for de ting, som der nu skulle tages stilling til. Jeg er overbevist om, at de sagsbehandlere ude i amtet, som sidder og gennemgår de sager, som er gennemgået, også har været glade for ikke at skulle gå det hele igennem igen og igen. Befolkningen var glad for det. Den fik et hurtigt svar i stedet for at skulle vente. Der kan være tale om, at man skal vente op til et år, hvis der går lidt kludder i sagen, på den måde det er nu.

Det drejer sig ikke om store sager ude i landdistrikterne. Det drejer sig f.eks. om små udvidelser af et eksisterende hus, så skal man igen nemt alt det her.

Det er blevet kørt så hurtigt igennem med, at nogle partier absolut siger nej og nogle siger ja. Men jeg vil gerne anmode om, at man vil tænke på det endnu en gang, for der er ikke politik i den her sag, det er bare ganske fornuftigt at føre landzonekompetencen tilbage.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for bemærkningerne til forslaget. Jeg kan selvfølgelig godt regne ud efter de meldinger, der er kommet, at det kan blive en svær gang, men ikke desto mindre vil jeg bare sige med hensyn til de bemærkninger, der er kommet om, at vi har fremsat det her forslag igen for sjette gang, at en god ting aldrig kan siges for tit – det er nu ikke os, der har gjort det hver gang, men det er sådan set underordnet – og vi vil også blive ved med det, for en skønne dag vil det blive til virkelighed. Det tror vi på, og derfor vil vi selvfølgelig blive ved med at fremsætte det.

Jeg vil godt starte med fru Henriette Kjær, der sagde, at når vi diskuterer meget, hvor man kan lave nogle reduktioner, hvor man kan lave nogle besparelser og forenklinger i det offentlige system, ja, så var det da nærliggende at sige til kommunerne og amterne: Her har I mulighed for at forenkle, og de penge, I får tilovers her, kan I jo bruge til alt muligt andet.

Jeg synes bare, det var så rammende for hele debatten, men desværre når man jo sjældent at komme til de indlæg, fordi der er så meget an-

det, der bliver sagt. Jeg synes bare, det er så rigtigt sagt, at lad os dog forenkle dér, hvor det ligger lige på den flade hånd.

Så var der flere, der sagde noget om, at amterne alligevel skulle ind og kigge på det. Altså jeg vil gerne sige helt klart, at hvis kommunerne får landzonekompetencen her, så er det selvfølgelig sådan, at det er kommunerne, der bestemmer det. Anken kan alene dreje sig om de almindelige spilleregler. Jeg synes, man fint kan leve med, at det gør kommunen. Det vil altid være sådan, at de, der er direkte involverede, har mulighed for at klage.

Nu har ministeren jo brugt megen tid i formiddag på at diskutere holdninger, og så kommer vi netop til et forslag, der er så gennemsynret af holdninger, og så siger ministeren ingenting. Det er ærgerligt, at man disponerer tiden sådan, at når det så endelig er noget med holdninger, ja, så kommer vi ikke til at diskutere det. Her gælder det jo holdninger: Er man for, at man laver noget bureaukrati med indviklede regler, eller er man for en regelforenkling? Og det er så det, som vi skulle have diskuteret lidt.

Vi kom aldrig til andet, end at vi fik at vide, at man ikke støtter forslaget, og det er i grunden underligt, for hvis der var noget, der ville få en opbakning ude i befolkningen, hvis der var noget, der ville få en opbakning, når vi diskuterer landdistrikter, når vi diskuterer mulighederne for, at man får lov til ude i de enkelte områder at være medbestemmende, hvis der var noget, der kunne hindre den skævvridning, hvis der var noget, der kunne dæmme op for, at man synes alt for meget sker på Slotsholmen, så var det netop, at man udviste tillid til de mennesker, der sidder og beslutter de her ting.

Tænk, hvis vi i dag sendte et signal fra Folketinget til byrådene: Ja, vi har respekt for jer, ja, vi mener, I også er gode nok til at tage de her beslutninger, og ja, hvis I kan leve med det derude og jeres befolkninger kan, så er det fornuftigt! Det er lidt ærgerligt, at vi ikke kan sende de signaler. Og vi må vel på et tidspunkt forstå, at så kan det også godt være, der er mange af dem derude, der siger: Ja, det kan godt være, I taler meget, men når I kommer til handlingerne, så sker der ikke noget.

Jeg hørte desværre fru Vibeke Peschardt sige, så vidt jeg noterede mig, at det ville være en ruin, hvis landkommuner fik lov til at beslutte det her. Det er jo det samme som at sige, at man ikke har tillid til de byrådsmedlemmer, der er derude, for hvilket byrådsmedlem ville lave

ruin for sig selv. Jeg stoler og tror altså på dem, og derfor vil jeg bare sige, at jeg læner mig en del op ad formanden for KL's, Anker Boyes, skriftlige tale på Hotel Legoland, Billund, den 24. januar her år 2000, med overskriften »Plansystemet er gennemsynret af centralisme«.

Det var en god overskrift, og den er jeg sådan set glad for at Anker Boye valgte. Og så skriver han nedenunder: »Et af de redskaber, vi har i kommunerne til at gennemføre en udviklingsstrategi for landdistrikterne, er plansystemet. Det er imidlertid et problem for plansystemets funktion, at udmelding fra staten til amterne i forbindelse med regionplansrevision gennemsynres af centralisme.«

Det er sandt, og når man melder ud fra staten til amtet noget, der med Anker Boyes ord er gennemsynret af centralisme, så fratager man selvfølgelig de mennesker, der skal leve med denne centralisme, der skal beslutte i lyset af den centralisme, troen på, at de kan gøre noget selv derude. Nu er de heldigvis sådan indrettet, at det kommer man ikke af sted med alligevel, for de er vant til at rejse sig hver gang, men man må have en stor forståelse for, hvorfor afstanden her fra Folketinget, det centrale, og så ud til byrådene bliver større og større og helt ud til befolkningen bliver foruroligende stor.

Det havde forslaget jo rettet op på, og det havde jeg håbet vi kunne have fundet et flertal for i dag.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Der er mange slags forenklinger, og jeg vil sige, at den her debat måske er mest præget af en forenklet argumentation, for når jeg hører her, at det skulle blive meget mere enkelt, hvis man bare overlod det til kommunerne, så mener jeg, at det rent faktisk forudsætter, at man fratager amterne nogle væsentlige funktioner. Hvis man stadig væk mener, at amterne skal have nogle væsentlige funktioner i forhold til det åbne land, med vandindvinding, med naturbeskyttelse, så vil det her også betyde, at selv om man overlod det til kommunerne, ville det være naturligt at give amterne en høringsret, og så er vi jo under alle omstændigheder tilbage til en dobbeltadministration.

Hvis vi har interesser, der skal varetages på forskellige niveauer, kan vi ikke slippe for, at der så bliver en høringsret, om det så bliver den ene eller den anden vej. Så det er demagogi at sige, at der ikke bliver dobbeltadministration.

Det gør der, hvis vi er i en sådan situation. Så kan man komme og sige, at man ikke mener, at amtet skal have de funktioner overhovedet, men det har jeg ikke hørt nogen sige endnu.

Endelig mener jeg, vi gjorde de erfaringer, da vi lavede et forsøg med at overlade det til kommunerne, at der faktisk kom ret mange flere klager til Naturklagenævnet, med det resultat, at vi altså fik en lang og besværlig sagsgang.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Det er til hr. Hans Christian Schmidt, der gav mig den opmærksomhed at citere det, jeg havde sagt indtil to gange i min tale, nemlig at det vil være den rene ruin for det åbne land, hvis man lægger administrationen over til primærkommunerne: Det gælder selvfølgelig ikke alle primærkommuner, men i hvert fald nogle af dem, og det mener jeg faktisk meget alvorligt.

Dette eksempel har jeg brugt før: Prøv at rejse op og ned langs den jyske vestkyst og se, hvordan den siden 1960'erne, altså dengang jordlovene faldt, er blevet plastret til med hæslige huse og umulige bebyggelser, før man gik ind og fik det reguleret, og før man fik givet amterne de muligheder, de har i dag for at gå ind og planlægge det åbne land, for det var en del af det åbne land dengang!

Jeg tror, der ville udvikle sig vilde bebyggelser og ikke bare, at folk fik lov til at bygge om på deres lader og fik noget mere lagerplads osv. Nej, der ville komme nogle bydannelser og nogle andre ting, som man ville have svært ved at styre, og derfor mener jeg faktisk, at den centrale organisation, som amterne jo er, er udmærket til at administrere det her, og jeg synes bestemt, de skal blive ved med det.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne spørge hr. Hans Christian Schmidt, om ikke hr. Hans Christian Schmidt mener, det er muligt at lade amterne tage sig af en rammelovgivning, altså passe deres arbejde med deres regionplaner, som giver nogle rammer, som kommunerne i højere grad kan agere inden for. Er det ikke tilstrækkeligt til at sikre sig mod det, som fru Vibeke Peschardt nævner, nemlig noget af det Klondike, som jeg i øvrigt er ganske enig i at der er langs Vestkysten? Er det ikke er muligt at lave nogle rammer, så amtet ikke i hvert enkelt tilfælde skal sagsbehandle og tale om, at noget er for egnsfremmed eller

for skråt eller noget andet? For det kan amtet faktisk også.

Så vil jeg gerne spørge hr. Hans Christian Schmidt, om han har nogen fornemmelse af, om man i amtsrådenes udvalg for teknik og miljø nogen sinde er inde og kigge på nogle af de sager eller det almindeligvis er noget, der foregår i et selvkørende apparat blandt embedsmænd.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne starte med at svare hr. Ebbe Kalnæs på det sidste spørgsmål:

Jeg må jo sige, at i hvert fald den erfaring, jeg har, er meget lig med de bemærkninger, hr. Ebbe Kalnæs kom med, nemlig at mange af så-dan nogle sager her offentliggøres administrativt uden politikerindblanding. Så det kan jeg bekræfte. Sådan oplever jeg det i mange tilfælde også.

Jeg er jo meget enig i – og det kan jeg jo samtidig besvare hr. Knud Erik Hansens spørgsmål med – at det er meget rigtigt, at vi har et sæt overordnede spilleregler, det skal vi have, at vi har en regionplan udstukket af amtet, det skal vi have, og inden for den skal kommunen virke. Det har jo slet ikke noget at gøre med, at amtet har naturbeskyttelsesloven og alt muligt andet. Det er jo i øvrigt en helt anden lov end den, vi taler om her.

Det vil så sige, at landzonekompetencen jo stadig væk vil kunne ankes på akkurat samme måde. Og om det skulle være sådan – hvis vi kan få SF med – at vi skal give amterne mulighed for at have høringer, jamen så var det da en overvejelse værd. Men det har jo intet at gøre med, som det er i dag, at amterne træffer afgørelsen. Det er jo den store forskel: Hvem der træffer afgørelsen, og ikke hvem der har høringer.

Så vil jeg sige til fru Vibeke Peschardt: Jamen vi er jo bare uenige om det her med, at det ville blive en ruin for landdistrikterne, hvis landkommunerne fik lov.

Jeg mener jo virkelig, at det skulle de have lov til, og jeg deler ikke den bekymring om, at der skulle opstå nogle byer. Jeg vil sige som hr. Anker Boye sagde under landdistriktskonferencen på Hotel Legoland om det emne: Skal vi virkelig fastlåse det bymønster, vi har i øjeblikket? Er det hensigtsmæssigt at vanskeliggøre mindre byers udvikling? Jeg mener ikke, der er behov for at ændre på plansystemet på dette punkt.

Ja, hvem kunne vide, at man skal stå og være så enig hele tiden med KL's formand, den socialdemokratiske borgmester i Odense, Anker Boye, men han har fat i det rigtige. Det er i grunden prisværdigt at se, at en borgmester i en så stor bykommune alligevel har så stor en forståelse for landdistriktsproblemerne. Tænk, hvis det forplantede sig til Folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 56:

Forslag til folketingsbeslutning om bedre muligheder for at foretage tilbygninger og større ombygninger til eksisterende virksomheder i det åbne land.

Af Hans Christian Schmidt (V), Henriette Kjær (KF), Svend Aage Fauerholdt (DF) og Thorkild B. Fransgaard (FRI) m.fl.
(Fremsat 3/12 99).

Sammen med denne sag foretoges:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 57:

Forslag til folketingsbeslutning om ret til at opføre eller indrette en yderligere bolig på en landbrugsejendom, når det sker som led i et generationsskifte eller til brug for en medhjælper.

Af Hans Christian Schmidt (V), Henriette Kjær (KF), Svend Aage Fauerholdt (DF) og Thorkild B. Fransgaard (FRI) m.fl.
(Fremsat 3/12 99).

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 58:

Forslag til folketingsbeslutning om udnyttelse af overflødiggjorte landbrugsbygninger.

Af Hans Christian Schmidt (V), Henriette Kjær (KF), Svend Aage Fauerholdt (DF) og Thorkild B. Fransgaard (FRI) m.fl.
(Fremsat 3/12 99).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil ikke overraskende behandle forslagene i rækkefølge, B 56, B 57 og B 58.

Først mine bemærkninger til beslutningsforslag nr. B 56: For mindre end 1 år siden stod vi her og talte om tilbygninger og ombygninger til eksisterende virksomheder i det åbne land. Jeg skal ganske kort repetere, hvad dette med virksomheder i det åbne land går ud på.

Planloven giver mulighed for at udnytte landbrugsbygninger, der ikke længere er nødvendige for driften af en landbrugsejendom. En udmærket bestemmelse, som giver mulighed for genbrug af en bygningsmasse. Her er genbrug absolut på sin plads.

Imidlertid har det selvfølgelig aldrig været meningen at give grønt lys for større udvidelser til egentlig regulær industri eller stor erhvervsvirksomhed, som hører hjemme i erhvervsområder. Må jeg i øvrigt sige, at i landkommunerne sammenlagt er der vel udlagt erhvervsområder, som er planlagt til mere end 100 års byggeri.

Det er ikke nødvendigt med en tilladelse, når man genbruger en landbrugsbygning. Det er ikke nødvendigt med en tilladelse efter landzonebestemmelsen for at kunne udnytte en overflødiggjort landbrugsejendom. Kommunen skal blot have en meddelelse om det. Hvis den ønskede nye udnyttelse efter kommunens skøn ikke er en god idé, f.eks. kan der være forureningsproblemer osv., så kan kommunen gøre indsigelse mod udnyttelsen.

På et meget tidligt tidspunkt kan den lokale myndighed i kommunen gøre sin indflydelse gældende. Dermed har kommunen også et ansvar, et ansvar for at give klar besked om mulighederne for fremtidige udvidelser. Så kender den, der ønsker at starte virksomhed, selvfølgelig betingelserne, og så skabes der ikke ureali-